

Sygn. akt XI Ka 195/14 -

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy

w składzie :

Sędzia SO Arkadiusz Śmiech

Protokolant Małgorzata Dubiel

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 roku

sprawy A. S.

obwinionej z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 13 stycznia 2014 roku sygn. akt II W 934/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 30 (trzydzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem ryczałtu wydatków.

XI Ka 195/14

UZASADNIENIE

A. S. została obwiniona o to, że w dniu 24 lipca 2013 roku około godziny 14.00 w Ł. na ul. (...) jako kierująca samochodem marki C. nr rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującej rowerem w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów

to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Łukowie obwinioną A. S. uznał za winną dokonania zarzucanego jej wykroczenia i za to, na podstawie art. 86 § 1 kw, wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 300 (trzysta) złotych; zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionej. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, że zebrane w sprawie dowody sprowadzające się do zeznań świadków W. D. i Z. T. pozwalają na wyciągnięcie wniosków, że przyczyną przedmiotowej kolizji było niezachowanie szczególnej ostrożności przez obwinioną A. S., która kierując pojazdem skręcającym w drogę poprzeczną nie ustąpiła pierwszeństwa rowerzystce jadącej na wprost w wyniku czego doszło do zderzenia pojazdów i tym samym naruszyła zasadę bezpieczeństwa w

ruchu drogowym, w sytuacji gdy prawidłowa ocena dowodów w tym wyjaśnienia obwinionej, zeznania świadków U. D., T. P., M. Z. oraz uszkodzenia pojazdu na takiej treści wnioski nie pozwalają,

b) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego zwłaszcza w zakresie istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem obwinionej a skutkiem w postaci zaistniałej kolizji drogowej, a także rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść obwinionej.

Podnosząc powyższe wniosł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionej od dokonania zarzucanego jej wykroczenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom zawartym we wniesionym środku odwoławczym Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu mniejszej sprawy nie dopuścił się obrazę wskazanych przepisów postępowania, jak również nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Analiza treści wniesionego środka odwoławczego prowadzi do przekonania, że jego autor, poza wskazaniem własnej interpretacji zebranego materiału – nie wskazuje żadnych okoliczności nakazujących zakwestionowanie tak jego oceny, jak i finalnych wniosków Sądu.

Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę A. S. w należyty sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, kierując się obowiązkiem dochodzenia prawdy materialnej wynikającym z treści art. 2 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 8 kpw. Wszystkie zebrane w sprawie dowody poddał należytej ocenie i poczynił na ich podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wskazał jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz z jakiego powodu i w jakiej części nie uznał dowodów przeciwnych w postaci wyjaśnień obwinionej oraz zeznań świadków wspierających jej wersję przebiegu kolizji.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera błędów faktycznych i logicznych – nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów a zatem korzysta z ochrony przewidzianej w treści art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw. W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd orzekający słusznie wywiódł przekonanie o naruszeniu przez A. S. zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jaką jest w omawianym przypadku zachowanie szczególnej ostrożności, które pozostawało w związku przyczynowym z zaistniałą kolizją, a tym samym winie obwinionej.

Okoliczności dotyczące przebiegu kolizji zostały prawidłowo ustalone w oparciu o zeznania świadków oraz samych uczestników zdarzenia.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dostrzegalnym jest to, iż przyczyną kolizji było nieprawidłowe zachowanie się nie tylko obwinionej A. S., ale również i pokrzywdzonej W. D.. Rzecz jednak w tym, iż to nie zachowanie się tej ostatniej jest przedmiotem niniejszej postępowania, stąd też ocena przyczynienia się jej do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia, dla oceny odpowiedzialności obwinionej, nie posiada żadnego znaczenia (stanowi okoliczność wpływającą na orzeczenie o karze).

Mając na uwadze powyższe uznać zatem należy, iż wywody zawarte w apelacji mają wyłącznie polemiczny charakter i w istocie sprowadzają się do próby podważenia trafnej oceny dowodów poczynionej przez Sąd Rejonowy. Koncentrują się one na próbie przrzucenia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na drugą z uczestniczek kolizji, przy całkowitym pominięciu naruszenia przepisów przez obwinioną. Tymczasem przedmiotem niniejszego postępowania

było zachowanie A. S., która doprowadziła do zderzenia pojazdów, nie ustępując pierwszeństwa przejazdu innemu uczestnikowi ruchu.

Mając powyższe na uwadze, nie stwierdzając uchybień procesowych mogących mieć wpływ na treść wyroku, a przewidzianych w art. 104 § 1 kpsw, ani rażącej niewspółmierności orzeczonej kary grzywny, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w sprawie uzasadnia treść art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.